

פרק 1

הלילה קידם את פניו דומם וקריר. מתנאל רכס את כפתורי ז'קט הזמש שלו היטב. אוויר צלול ונקי חדר אל ריאותיו. הוא נשם עמוקות, עצם את עיניו ונאנח אנחה קטנה ובלתי נשמעת.

בבת אחת פקח אותן.

מישהו מביט בו.

צמד עיגולים ירוקים נצצו אליו מהחשיכה. מתנאל הסתתר במהירות מאחורי עמוד האבן המתפורר. זרם חשמלי עובר בגופו, 'אסור שמישהו יראה אותי'. דקות של נצח הסתתר מאחורי העמוד. שולח מבטים מבוהלים, אך איטיים ושקולים. 'איך אעז להראות פניי בחוץ, אם מישהו יגלה אותי?'

חתולה גמישה התמתחה בעייפות בחצר, עיניה ברקו בחשיכה, נועצות בגבו מבט תוהה.

'אני רדוף?' מתנאל הזדרז החוצה, 'מדמיין מעקב, ומגלה חתולה משועממת וסקרנית של שלוש לפנות בוקר'. למרות התובנה הזו שוטטו עיניו הנה והנה. הוא עלה שוב על אופניו הגבוהים, דיווש את מספר המטרים המפריד בין שני הבניינים, ואז ירד מהאופניים וצעד אל חצר

הבניין הסמוך. כעבור מספר רגעים יצא משם. 'יופי, אני מתקדם', ציין לעצמו בסיפוק.

הבניין הבא קיבל את פניו בתכונה קלה. גבר עטור שיער מאפיר ירד במדרגות, ומתנאל זיהה שהוא צועד לעבר היער הסמוך. הוא קינא בו על שהוא הולך לבלות את שארית הלילה במקום הקסום הזה - קרחת יער זעירה במעבה היער, חבויה מעין אדם ומוקפת בסלעי אבן רבים. העצים, הנודפים בשעה זו ריח מתקתק ומזמין, שולחים את זרועותיהם לכל עבר, חבוקים זה בזה, ויוצרים כעין גדר חיה המפרידה מהעולם... שמים מתוחים היטב מצד אל צד, עצים רבים למחסה, ושקט. הכי סמיך שיש. אם לא מחשיבים את הצרצרים, כמובן.

רק לפנות בוקר נעורות הציפורים, הן נועצות את רגליהן בענפי העץ ושרות בציוצי פעמונים. 'אולי הלילה, לאחר שאסיים את הסיוט הלילי הזה, אלך מעט אל היער הקסום, חשב, אך מיד נמלך בדעתו. 'בעצם, אין זה רעיון מוצלח, מה אעשה אם בטי תגלה שאינני ישן במיטתי?! עדיף לחזור הביתה כמה שיותר מהר'. ההתלבטות סייעה לו לסיים עוד שלושה בניינים, כמעט בלי להרגיש.

'אווה, הגעתי לבניין שלו, נשף בכבדות, אור קטן עלה מחלון ה'בייסמנט', ואדים של תחב פילסו להם דרך החוצה, מחריץ בלתי נראה בחלון. 'אני יודע שאסור לי, מתנאל לא כיחש לעצמו, 'אבל אני חייב'.

הוא התכופף, מיומן, וידו נגעה בחלון הניצב בגובה רצפת הבניין. תנועותיו קפאו לרגע, הוא הסתיר את עצמו היטב מאחורי עמוד הבניין, והציץ מבעד לחלון. גם היום ישב הבחור על מיטתו רועד, חובק את כתפיו ואת ברכיו יחד בתנוחה עוברית, ובוהה באוויר.

'מה אני עושה? נזף מתנאל בדמותו שלו הרוכנת אל החלון, 'ומי ביקש ממני בכלל לעשות זאת?'

למרות הכל, הוא המשיך להתבונן בבחור הזר. שערו היה ארוך,

והתמזג עם שיער זקנו המדובלל. כיפה שחורה שהוצמדה לראשו העידה כי הוא חרדי. מידי פעם הרים הבחור את עיניו, הן היו קטנות וכהות, ובעתה גדולה נשקפה מהן. למשך מספר רגעים הביט לכל עבר, כמחפש משהו, ואז כמו נכבה שאלטר בתוכו, והוא השפיל את ראשו אל ברכיו והמשיך לשבת בתנוחה המקופלת חסרת ההבעה.

מתנאל נרעד מצינת הלילה, שלח מבט נוסף אל החדרון, ואז אסף את גופו העייף והעמים אותו על האופניים המבריקים והחדשים שהמתינו על המדרכה. 'הבחור הזה נראה חרדי', הרהר, 'חשבתי שהחרדים גרים בישיבה בגיל הזה', מחשבותיו המשיכו להטרידו: 'מה אומר לבטי, אילו תדע על מעשיי בלילות... מה אוכל לענות לה? מה? לספר לה את האמת?'

מתנאל דמיין את פרצופה הנדהם של בטי, 'הו, לא...! היא תהיה המומה, היא לא תבין זאת לעולם. עדיף שלא תדע. מה לעשות, לפעמים החיים מביאים אותך לסיטואציות שלא חשבת שתהיה בהן. נו, מהר מאוד יעברו שלושת השבועות האלו, וכבר יהיה הכל מאחוריי, ניחם את עצמו.

לפנות בוקר כבר היה העולם רחוף מטל רענן, ורוח קרירה נשבה על פניו החשופות. הוא נשם עמוקות, נהנה להרגיש את ריאותיו תופחות, נמלאות באוויר צונן, טרי. כשהגיע הביתה כבר הראה השחר סימני עלייה ממזרח, השמש שיגרה ברכות עוד ועוד פסי אור לחלל העולם, ממתנת כפי הצורך. אור וחושך נוגעים זה בזה, כמו בחייו.

'כשרק מכבים את הקלחת הרועשת והמטורפת של החיים, מגלים שהעולם בעצם אחר', הרהר לעצמו. 'כמה טוהר מסתתר בשעות הלילה מאחורי השמים הכהים והמסתוריים'. אך רגע לפני ששמורות עיניו נעצמו, סיכם לעצמו: 'בעצם, אולי התמונה האצילית והפוטוגנית הזו היא אחד מהרגעים המשמחים היחידים בלילות הזוועה האלו...'

גרשי ישב במיטתו, מחבק את ברכיו בתנועה אופיינית. 'קשה להיות לבד כל כך הרבה זמן', חשב לעצמו. מחשבותיו היו חלולות וקטועות, אבל בישיבה היה קשה יותר, נזכר, וצמרמורת גירדה את גופו מבפנים. 'והכי גרוע היה באמריקה', מסך ענק נמתח בדמיונו, מציג סרטון אחד מיני רבים:

הוא ראה את עצמו מביט סביבו. ה'סופרמרקט' האמריקאי הענק בולע לתוכו את המוני האנשים הממהרים, תרים אחר המוצרים השונים והודפים עגלות סופר מרושתות.

'אני לא בסדר', המחשבה התעופפה בראשו, נחבטת שוב ושוב בעצמה. 'משהו בי לא בסדר. הם מסתכלים עלי, זה נורא. כולם מתבוננים בי. אני מרגיש על במה. אוי, לא. כמה שאני שונא כמות! אין לי כח יותר, דיי... שיתעסקו בעניינים שלהם! זה בלתי נסבל. עוד מעט אסמיק כמו סלק בשל, וכולם יעמדו מולי ויתגלגלו מצחוק'. גרשי נגע קלות בשפמו הקוצני שרק זה עתה החל לצמות, מוודא שהכל במקום, ואז התבונן ברשימה שקיבל מאמו, מנסה למלא אחר בקשותיה.

תחליב רחצה בניחוח פלמוליב, או אולי שניים? חלב, עמיד? חלב סויה? ההיצע, שפע הסוגים והמינים וכמויות הענק הבלתי נתפסות מכל מוצר, סחררו אותו לרגע. מרחבים עצומים בין טור לטור, פרסומות צבעוניות מתוחות מצד לצד בחגיגות. אוי, לא!

מקררי הענק שלחו לעברו גלי קור שצמררו אותו, 'למען ה', למה צריך כל כך הרבה סוגים של גבינות ומעדנים? ולמה בדליי ענק שכאלו?! נראה שאמריקה השתגעה, טשטוש עבר בין עיניו. 'אני לא מצליח להתרכז כך', התחנן אל אויביו הבלתי נראים, 'בבקשה, תורידו ממני את המבטים. אני לא מסוגל יותר'. הוא פקח זוג עיניים מבושות, נכון לנוס משם מהר ככל האפשר, מגלה לבושתו ולשמחתו, שכולם עסוקים בשלהם.

"אקסיוז מי", ילד כבן תשע פנה אל מטר התשעים שלו, "תוכל

בבקשה להוריד לי מלמעלה את הנייר הסופג?"

הו, נואו, זיעה קרה ליפפה את גופו כמו נחש ארסי, דביק וממוקד מטרה, הרטיבות ממסה כל תא בגופו. 'אני לא יכול לענות לו. זה... הוא יראה... כולם יראו... שאני מזיע כמו... הו... סיוט כל זה', שני נחילי זיעה צרים פילסו דרך במורד לחייו, החולצה נדבקה לגופו, 'מהר, לסיים עם הכל ולחזור הביתה, לחזר המוגן שלי'. דפיקות לב מואצות הקפיצו את חזהו במהירות שיה. בן התשע התבונן בו לרגע בחוסר הבנה, ואז התייאש ופנה למבוגר אחר בסביבה.

'אפילו ילד מבין. כולם יודעים שאני ככה, פחדן ומוג לב, הם מבינים כמה טיפשי ומגוחך אני, איזו חרדה מבקשה תמימה של ילד בן תשע... אני מרגיש כעומד באמצע במה ענקית ומאירה באלפי פרוז'קטורים, לבד. עוד מעט ייסגר המסך, אני לא יודע מה לעשות על הבמה הזו, ועוד רגע הקהל יראה שאני בסך הכל בחור מטופש ופחדן. כמה אור. כמה אנשים. לא מסוגל לשאת את זה!'

גרשי גייס את מעט הכוח שנותר בו למחוות הגינות בסיסית. החזיר את מוצרי החלב למקומם, ואז נטש את העגלה המלאה עד חצייה במרכז ה'סופר' וברח, משאיר את הצופים הדמיוניים שלו מול הבמה הריקה.

האורות כבו. המסך הוסט. פסים דקים הבליטו את צבעי הקשת של שמי בין ערביים.

ביציאה מהסופרמרקט הענק החמיא גרשי לעצמו על התושייה שסייעה לו לברוח. 'הסביבה מסוכנת!' החדיר למוחו שוב ושוב. אדם מבוגר עבר ברחוב, מרים את גבותיו בתנועה עצבנית אופיינית. 'הוא בטח לועג לי', גרשי נרעד. 'הוא רואה את העמידה המפוחדת שלי, מזהה את המצוקה'... גרשי עבר למדרכה הנגדית, סלילי מוחו מעלים תירוצים שונים לעזיבתו הפתאומית את ה'סופר', איך הסכים לעמוד שוב במעמד משפיל שכזה מול כולם? אם לא אמו שהתחננה כל כך

לעזרה בקניות ההכרחיות לשבת...

שיקאגו התרחקה. המסך כבה. נשאר רק החדרון הירושלמי הקטן.

פה, בחדרון הוא מוגן, מתחפר תחת האדמה, רק חלון זעיר ומוגן. מעבר לחלון עומדת גדר, שצמח ה'קתלית יהודה' מחפה עליה מכל עבר. אך מה שהכי חשוב - בחדרון הזה לא רואים את גרגרי האבק, אלו שנכנסים בבוקר עם קרני השמש כמו להקת חיידקים מאיימת.